

[Marianne Bentsen-Pedersen]

reglen er der, men de har set det nødvendigt, og det kan jeg så være uenig med dem i.

Jeg har fået oplyst, at de 10 pct. fortrinsvis anvendes til at søge den geografiske dækning bedre tilgodeset. Det kan så være positivt, men det gør det selvfølgelig ikke mindre kønt, at man også har den anden regel, og jeg er enig i, at vi må henstille til ministeren, at hun tager den ud.

Jeg er også nervøs for, at det kunne brede sig til andre forbund. Her tænker jeg på, at hvis det bliver almindeligt, så kan man jo risikere, at ens egne børn kun får mulighed for at komme ind de steder, hvor man selv er uddannet, og jeg ville da meget nødigt have, at mit barn udelukkende skulle kunne blive skolelærer. Det synes jeg ville være ret problematisk.

Vores bud på det er først og fremmest, at vi skal have udbygget EFG-uddannelserne inden for området, men vi ser meget gerne, at den sidste del af denne bestemmelse glider ud.

Ole Vig Jensen (RV):

Vi ønsker ikke fra det radikale venstres side at bidrage til nogen favorisering af en gruppe arbejdsgiverbørn. Det føler vi på den anden side heller ikke at der er tale om i forbindelse med den sag, der er på dagsordenen nu. Vi føler ikke, at der er noget stødende eller andet, som gør, at vi skal ændre de eksisterende forhold. Det siges, at organisationerne har anbefalet den gældende praksis, og det er jo rigtigt. Det behøver naturligvis ikke betyde, at man i alle forhold skal følge organisationerne, men vi har ikke i forbindelse med dette forslag behov for at tilsidesætte de ønsker, der har været fremme fra organisationernes side, og vi kan ikke støtte det pågældende forslag.

Arne Melchior (CD):

CD ser ikke noget problem, der kan foranledige folketinget til at støtte det her fremsatte forslag, og jeg er glad for at have erfaret, at næsten samtlige de partier, som vi til daglig har nemt ved at samarbejde med og forstå tankegangen hos, har den samme opfattelse.

Jeg skal efter denne afvisning kun knytte en enkelt kommentar til den idelige læggen begrebet »arbejdsgiver« for had.

Aage Damgaard, der i sin tid var fabrikant af Angliskjorter og sad i Statens Kunstfonds ledelse og har efterladt sig mange andre temmelig gode spor, sagde engang, at navnet var forkert. Det skulle ikke hedde »arbejdsgiver«, sagde han i fjernsynet, for han giver jo ikke noget, og det kunne jeg godt være enig med ham i; han skaffer måske noget, nemlig bl. a. arbejdspladser og omsætning og i nogle tilfælde eksport eller noget, der er næsten lige så godt. Der foregår i kredse af befolkningen en bestandig nedrakning af de personer og selskaber, der optræder som arbejdsgivere; det slog mig stærkt under den del af debatten, der nu er overstået, i forbindelse med nævnelse af begrebet »mesterlære«.

Da jeg kom i lære som 14-årig, vidste jeg faktisk ikke, at jeg var i mesterlære. Jeg skal ikke benægte, at det har stået i kontrakten, jeg har ikke hæftet mig ved det, men i daglig tale blev det ord aldrig brugt dengang.

Nu taler man om »mesterlære«, og jeg har mistanke om, at der ligger noget af den samme nedvurdering som af begrebet »arbejdsgiver« i dette. Man skal jo ikke uddanne nogen til at være mester, for så tror han jo, at han er noget. Tænk, hvis han gik hen og blev dygtig eller perfekt i sit fag! Sikke en karl, at han bilder sig ind, at han nogen sinde kan gå hen og blive mester, medens jeg selv kun er svend eller noget i den retning. Jeg synes, det er en skrækelig tendens å la: han er stor og aparte, derfor skal han karnøfles, sagde anden, som ifølge H. C. Andersen bed. Vi så et eksemplar både af en mester og en arbejdsgiver, de, der var vågne så længe i går aftes, at de så udsendelsen om N. S. Høm, og hvad han havde skabt, dels som mester, dels som arbejdsgiver. Man skulle næsten tvangsindlægges til at se den udsendelse, hvis man ikke har set den.

Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at advare imod denne nedvurdering af folk, der kan noget, vil noget og vil yde noget, og dér kommer det med børnene ind. Der skal ret specielle egenskaber til at etablere en virksomhed, det er ikke hvem som helst givet, selv om man kan være nok så dygtig på mange områder. Vi har dog set i alle mulige fag gennem generationer, at der har været en god virkning af, at børn af én, der havde talentet til at etablere en virksomhed, kunne opdrages i den virksomhed og videreføre